

**MONIC
HENDRICKX**

**MARCEL
MUSTERS**

**ELSIE
DE BRAUW**

OFFICIAL SELECTION
**INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL
ROTTERDAM**
2019

GOD ONLY KNOWS

**MAAR JE FAMILIE
WEET HET BETER**

a
MIJKE DE JONG
film

TOPKAPI
FILMS

VPEO

NL FILM
FONDS PRODUCTION
INCENTIVE

CoBo

IMPACT
CINEMA

CINE
MIEN

GOD ONLY KNOWS

a Mijke de Jong film

CAST & CREW

HANNAH Monic Hendrickx

DORIS Elsie de Brauw

THOMAS Marcel Musters

YANNESH Ilias Addab

DIRECTOR/SCREENPLAY

Mijke de Jong

DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY

Ton Peters NSC

PRODUCTION DESIGN

Jorien Sont

EDITOR

Dorith Vinken NCE

COSTUME DESIGN

Jacqueline Steijlen

MAKE-UP & HAIR

Trudy Buren

PRODUCTION SOUND

Joost Roskam

SOUND DESIGN

Mark Glynn

COMPOSER

Rutger Reinders

FIRST AD

Anne van Dongen

LINE PRODUCER

Marianne van Hardeveld

CO-PRODUCERS

VPRO

Martien Vlietman & Joost de Wolf

PRODUCERS

TOPKAPI FILMS

Frans van Gestel, Arnold Heslenfeld, Laurette Schillings

SUPPORTED BY

The Nederlands Film Fund, The Netherlands Film Production Incentive, CoBO

DISTRIBUTOR

Cinemien

GOD ONLY KNOWS

SYNOPSIS

Monic Hendrickx, Elsie de Brauw en Marcel Musters spelen de hoofdrollen in GOD ONLY KNOWS. Deze ontroerende tragikomische vertelling van regisseur Mijke de Jong is een feest van herkenning. De Jongs voorgaande film Layla M. was in 2017 de Nederlandse Oscarinzending voor Beste Buitenlandse film.

De film gaat over de onvoorwaardelijke liefde tussen broers en zussen en hoe je ze tegelijkertijd soms achter het behang zou willen plakken. Twee totaal verschillende zussen bekommeren zich ieder op hun eigen manier om hun broer die overspannen thuis zit. De familieverhoudingen komen al snel onder spanning te staan door hun verschillende opvattingen over de juiste zorg voor hun broer. Want hoe zorg je nou eigenlijk echt goed voor elkaar? Terwijl ze naar buiten toe proberen om een zinvol leven te leiden, laten ze naar elkaar toe alle decorum vallen zoals alleen broers en zussen dat kunnen.

LOGLINE

Monic Hendrickx, Elsie de Brauw en Marcel Musters spelen de hoofdrollen in GOD ONLY KNOWS. Deze ontroerende tragikomische vertelling van regisseur Mijke de Jong is een feest van herkenning. De film gaat over de onvoorwaardelijke liefde tussen broers en zussen en hoe je ze tegelijkertijd soms achter het behang zou willen plakken

BIOGRAFIE MIJKE DE JONG

Al bijna twintig jaar laten de films van Mijke de Jong, een Nederlandse regisseur-scenarioschrijfster, een grote maatschappelijke betrokkenheid zien. Haar eerste speelfilm HARTVERSCHEUREND in 1992 werd geselecteerd voor festivals over de hele wereld (o.a. Toronto) en won de Special Jury Award in Locarno en de Dutch Film Critics Award. BLUEBIRD (2004) ontving The Crystal Bear in Berlijn en TUSSENSTAND (2007) won 3 Gouden Kalveren van de 6 nominaties. De speelfilm JOY (2010) won eveneens veel awards, waaronder de Gouden Kalf voor Beste Film en was over de hele wereld te zien. Haar film BROZER ging in première op het Toronto International Film Festival. In 2016 ging STOP ACTING NOW, een film in samenwerking met het theatergezelschap Wunderbaum, in première tijdens het International Film Festival Rotterdam. Mijke's vorige film LAYLA M. was geselecteerd voor o.a., Toronto International Film Festival en London International Film Festival. De film was de Nederlandse inzending voor de Oscars en is wereldwijd aan Netflix verkocht. GOD ONLY KNOWS zal de Jong's tiende speelfilm worden.

Filmografie

- 2018 GOD ONLY KNOWS * selectie International Film Festival Rotterdam, Signatures
- 2016 LAYLA M. * selectie Toronto International Film Festival, Platform nomination
- 2016 STOP ACTING NOW * selectie International Film Festival Rotterdam, Voices
- 2014 BROZER * selectie Toronto International Film Festival
- 2010 JOY * selectie Generation 14+
- 2008 HET ZUSJE VAN KATIA * selectie Berlinale, Toronto, Locarno, nominatie Golden Leopard
- 2007 TUSSENSTAND * Locarno Special Mention
- 2004 BLUEBIRD * Crystal Bear Berlinale, Toronto Sprockets Young People's jury award
- 1997 BROOS * Gouden Kalf
- 1993 HARTVERSCHEUREND * selectie Toronto, special Jury award Locarno

INTERVIEW MIJKE DE JONG

Wat was voor jou het uitgangspunt van GOD ONLY KNOWS?

Ik wilde een film maken die dicht bij mijzelf lag. Een film waarin ik kon experimenteren met vorm, waarin ik kon werken met vrienden en waarin humor en verdriet elkaar afwisselden.

Aan de hand van een complexe broer-zussen relatie wilde ik de vraag oproepen wat helpen en zorg voor elkaar eigenlijk betekent. In hoeverre kun je er zijn voor een ander, zowel in intieme relaties als in een groter verband? Wat is een zinvol bestaan en wie bepaalt dat? Samen met de acteurs wilde ik een portret maken van onze generatie. We zijn inmiddels tussen de vijftig en zestig, hebben carrière gemaakt en onze ambities zijn bijgesteld. Maar we blijven dromen. Hoe kan je dat nou vangen, hoe kijken we tegen onze plek in de wereld aan? Wat doen we, wat doen we niet? Dat hebben we geprobeerd in deze film bij elkaar te krijgen.

In hoeverre speelt het geloof een rol in het verhaal?

De drie hoofdpersonages zijn gereformeerd opgevoed en of ze willen of niet, deze opvoeding heeft hen mede gevormd. Hun morele kompas is ontstaan in de kinderjaren. Ik vind het – zeker in deze tijd, waarin religie en geloven zoveel verschillende emoties oproepen – mooi dat onze personages een religieuze achtergrond hebben. Deze karakters zijn niet praktiserend gelovig maar het geloof roept bij alle drie emoties op als het gaat over de zin van het bestaan.

De setting is de dagen rond Pasen, waarom vond je dat toepasselijk?

Dat heeft te maken met mijn eigen opvoeding. Ik ben zelf gereformeerd opgevoed en als kind vond ik het paasfeest altijd heel bijzonder. De kruisiging van Jezus, het feit dat hij stierf voor onze zonden, dat heeft op mij als kind een enorme indruk gemaakt. Ik

begreep eigenlijk nooit zo goed waarom Jezus moest sterven, maar wat ik wel mooi vond was dat Pasen een feest van licht en donker is. Met de kruisiging en de wederopstanding, verdriet en vreugde, en het feit dat je opnieuw kon beginnen. Ook nu vind ik dat mooi, maar meer als metafoor. Het past goed bij de ziekte van Thomas en door te kiezen voor Pasen als eenheid van tijd komen begrippen als lijden, opoffering en religie op een organische manier aan de orde. Het gaf mij als schrijver de gelegenheid om een extra laag aan te brengen. Maar het is ook fijn dat je de film kan bekijken zonder die metaforen te zien.

Je benoemt de ziekte van Thomas niet echt.

Klopt, ik houd niet zo van hokjes als het gaat om menselijk gedrag. ‘Aha, een film over een burn-out patiënt!’ Dat dus niet. Ik zou zeggen dat Thomas overspannen is, overloaded, en dat hij zichzelf dit aandoet. Hij neemt alle misstanden in de wereld tot zich. Hij wil eigenlijk vanuit liefde leven, maar angst overheerst bij hem. Daar switcht hij steeds tussen. Ik had geen zin om dat een naam te geven omdat ik ook wilde dat de film iets zegt over de tijd waarin we nu leven. Al die prikkels de hele dag, je moet sterk in je schoenen staan om daarmee om te kunnen gaan. Het is dus ook een film over nu, over religie, maar ook de angst voor samenzweringen.

Doris en Hannah menen elk te weten wat goed is voor Thomas: wie heeft er gelijk?

Ik hoop niet dat of Hannah of Doris het bij het rechte eind heeft. Mijn uitgangspunt was om van alle drie volledige personages te maken waarin je alles herkent. Dat je bij alle drie op een punt in het verhaal zou denken, ‘Wat een kreng!’ Maar bij alle drie ook, ‘Ja, dat snap ik.’ Ik vind dat ze alle drie wel iets calvinistisch hebben, met name Doris, met haar plichtsbesef en opoffering.

Schuld en boete zijn naast humane ook religieuze begrippen, ik heb geprobeerd te laten zien dat deze karakters dit van huis uit hebben meegekregen.

Ik zie mezelf terug in allemaal, mijn sympathie en antipathie is voor alle drie ook even groot. Ik wilde hun karakters ook uitvergrooten, omdat ik het belangrijk vind dat de dilemma’s niet alleen herkenbaar zijn maar ook grappig.

Hoe kwam God Only Knows tot stand?

Begin 2017 heb ik bij het Filmfonds een Vrijplaats aangevraagd omdat ik mijzelf opnieuw wilde uitvinden. Ik wilde een relatief goedkope film maken, waar het spelplezier centraal zou staan en waarin ik op zoek kon gaan naar een voor mij nieuwe filmtaal. Het is nu tien jaar geleden dat ik met Marcel en Elsie de film TUSSENSTAND maakte, en die ontstond vanuit eenzelfde behoefte.

Ik heb het scenario voor GOD ONLY KNOWS als een hink-stap-sprong geschreven. Als ik een versie af had besprak ik die met de acteurs, we brainstormden en ik ging weer verder. Ook hebben we ons samen een week teruggetrokken op het platteland om door middel van improvisaties en gesprekken verder te werken aan de scènes. Dan kookten we samen en keken we films. Door deze manier van werken werden de personages steeds gelaagder en vollediger.

Wat betekende deze werkwijze voor de opnamen?

Op de eerste draaidag was er een volledig script met uitgeschreven dialogen, plus het vertrouwen dat we ter plekke nog alle kanten op konden. Dat was een inspirerende manier van werken. De ‘beats’ van de scène en de subtekst stonden vast, waardoor ik kon focussen maar mij ook volledig kon laten verrassen door de spelers. En dat is gebeurd. Soms gebruikten de acteurs bijna letterlijk de dialogen uit het script, soms kwam er iets volledig anders tot stand. Ik stond regelmatig met een dikke grijns of met tranen in mijn ogen naast de cameraman. Door deze werkwijze

moet je als acteur ‘in het moment’ zijn, want je weet nooit wat de ander precies gaat zeggen. Maar je moet ook blijven nadenken om de structuur van de scène overeind te houden. Ik blijf het razend knap vinden dat Elsie, Monic en Marcel dat konden.

Leidt deze werkwijze niet tot een heel complexe montage?

Zeker, als je op zo’n manier wilt werken betekent het dat je veel ruis produceert. Dan wordt dat een enorme zoektocht in de montage. Gelukkig werk ik al sinds de Filmacademie met dezelfde editor, Dorith Vinken. Ik wilde een vorm waarin alles moest kunnen maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Uiteindelijk luistert iedere schnitt heel nauw en gaat het om de perfect gecreëerde chaos en balans.

Heb je gevoel dat je met God Only Knows iets nieuws hebt gedaan?

Ik probeer altijd iets nieuws te onderzoeken en dat is ook nu weer gelukt. De laatste jaren heb ik bijna altijd met een scenarioschrijver gewerkt, en dan was mijn aandeel in het schrijfproces: reageren op. En het mijzelf eigen maken van het script om het te kunnen verfilmen. Het was goed om me nu eens te realiseren hoe kwetsbaar je bent als jij degene bent die verantwoordelijk is voor de basis, het scenario.

Daarnaast is deze film abstracter van vorm dan bijvoorbeeld LAYLA M. De focus blijft op de mens en diens drijfveren maar ik vond het een uitdaging om het realisme af en toe los te laten. Zonder daarbij de toegankelijkheid en de humor uit het oog te verliezen. Dat is volgens mij goed gelukt.

BIOGRAFIE ELSIE DE BRAUW

Na haar afstuderen aan de Toneelacademie Maastricht begon Elsie de Brauw (1960) aan haar carrière als actrice in zowel Nederland als België. In het theater werkte ze onder andere bij Theatergroep Hollandia, Toneelgroep Amsterdam en NT Gent. Ze werd maar liefst vier keer genomineerd voor de prestigieuze Theo d’Or prijs en mocht deze twee keer ontvangen voor haar hoofdrollen in OPENING NIGHT (2006) en GIF (2011). Ook vertolkte ze veel rollen voor film en tv. Zo speelde ze in BAANTJER (1998-2002) en LIJN 32 (2012) en werd ze in 2014 genomineerd voor een Gouden Kalf in de categorie ‘Beste actrice televisiedrama’ voor haar rol in SYMBIOSE (2013). In 2015 werd ze genomineerd voor haar bijrol in de film PRINS (2015) en in 2007 won ze al een Gouden Kalf voor haar hoofdrol in de film TUSSENSTAND (2007). In 2016 verscheen ze in de films TONIO en VERDWIJNEN en stond ze op de planken in theaterstuk LEARNING HOW TO WALK.

GOD ONLY KNOWS

INTERVIEW ELSIE DE BRAUW (DORIS)

Met Marcel en Mijke heb ik in 2007 als experiment TUSSENSTAND gemaakt. Het was een oude wens om zoiets nogmaals te doen, maar dan met Monic erbij. Die film toonde een relatie steeds vanuit één perspectief. Elke scène was een eetafspraak, en tijdens zo’n etentje kreeg je alleen Marcel en mij te zien. Dat heeft Mijke in GOD ONLY KNOWS doorgezet. De kijker is lang op één persoon gefocust en vervolgens komt er iemand anders bij waar de aandacht naar verschuift. Het is dus niet constant snijden van het ene personage naar het andere, zoals bij de meeste films. Mijke filmt vaak juist reacties, of mensen die wachten voor ze iets gaan zeggen. Het uitgangspunt hier was barmhartigheid. Dat je als vijftigplusser denkt: ik wil wel helpen maar wat moet ik doen dan? En wat is helpen eigenlijk? We hebben die vragen gepersonificeerd, waarbij Thomas degene is die hulp nodig heeft en zijn zussen daar elk een andere rol in krijgen. Zo werkt dat vaak in families. De rol die je ouders voor je hebben bedacht hou je heel lang, zelfs al ben je in andere situaties heel anders.

Doris heeft het stempel dat ze altijd helpt. Iemand die vindt dat je als de wereld in het klein op orde hebt, de buitenwereld vanzelf volgt. Heb uw naasten lief zoals uzelf. Hannah vindt dat haar zus daarin doorslaat, maar dat vindt Doris natuurlijk niet. Als iedereen zegt: ‘Ik kan jou toch niet helpen’, doet niemand iets. Maar ik kan me ook goed voorstellen dat Hannah stelt: ‘Echt helpen moet je zelf doen. Ik maak liever mooie kunst.’ Ik vond het heerlijk om een keer uit de grond van mijn hart te kunnen zeggen: ‘Kunst, waar is dat nou voor nodig?’ Wat mensen natuurlijk vaak tegen ons kunstenaars zeggen. Het zijn eigenlijk drie verschillende manieren om met de wereld van vandaag om te gaan. Ze worstelen alle drie. Thomas is de moeilijke broer, iemand die altijd

al op het randje zat. Dan kunnen die andere twee dat niet meer zijn, de psychose is al vergeven. Dus gaan de andere twee hun eigen kant op. Maar als Thomas niet in de psychiatrie terecht was gekomen, wie weet hoe het dan met Doris en Hannah was gegaan.

Tijdens de repetities vonden we voor elke scène een route die we vervolgens herhaalden tijdens de opnamen. Mijke ging dan zitten met haar brilletje op en zei: ‘We hebben dit, en dit, en dit. Hier moet het over gaan.’ Dat deden we dan. Vonden we dat het toch niet werkte, dan stuurde Mijke de crew weg zodat we rustig konden overleggen welke kant het dan wel op moest. De route lag dus vast, maar wat je zei niet. En Mijke was degene die het afhamerde, zij had de montage precies in haar hoofd.

Soms bleef de camera op iemand staan terwijl een ander binnenkwam. Traditioneel schakel je dan over, maar Mijke is dan juist meer geïnteresseerd in de reactie. Dat heeft ze precies in haar hoofd. Monic schoof daar moeiteloos tussen. Ze moest misschien nog wat wennen aan de vrijheid, die je je kon permitteren omdat die uniek is. Zo mochten we van geluidsman Joost Roskam gewoon door elkaar praten. Je hoefde je tijdens een ruzie niet in te houden van Mijke. Met continuïteit doet ze ook niet moeilijk. Ik had een bloesje aan, met van die puntjes, en soms verdween zo’n puntje in mijn trui. De kleding werd dan nerveus maar Mijke had zoiets van, laat lekker gaan. Haar achter je linker- of rechteroor, dat maakt haar geen donder uit.

BIOGRAFIE MARCEL MUSTERS

Voordat Marcel Musters (1959) eindexamen deed aan de toneelschool in Amsterdam, was hij vijf jaar psychiatisch verpleegkundige. Sinds 1985 is Musters werkzaam als acteur, medeoprichter en lid van het artistieke team bij theater-en-televisiegezelschap de Mug. Hij heeft niet alleen een lange theatercarrière, maar heeft ook in veel films en televisieseries gespeeld. Zo zat hij onder andere in de films ZWARTBOEK (2006) en DE BENDE VAN OSS (2011) en in tv-series als ZWARTE TULP (2015-2016), GOOISCHE VROUWEN (2009) en DE FAMILIE KRUYS (2015-2018). Voor zijn rol als Max in succesvolle serie HERTENKAMP (1998, De Mug) ontving hij het Gouden Beeld voor Beste Acteur.

GOD ONLY KNOWS

INTERVIEW MARCEL MUSTERS (THOMAS)

Ik heb door de jaren heen zoveel met Elsie gespeeld, ik kan er lol in hebben om haar het bloed onder de nagels vandaan te halen. En zij op haar beurt bij mij. Dan zie ik dat zij geniet, alsof we een duel spelen. Dan weet ik dat als ik dít doe, ze helemaal uit haar bol gaat. En niet alleen in de ruziescènes, maar ook in de aardige momenten. Dan ga ik haar kietelen en weet ik dat ze direct een klein gillend meisje wordt. En Mijke weet dat wij dat hebben en vindt het alleen maar leuk als we haar op die manier verrassen. Onderbreken doet ze niet, soms laat ze het zo lang doorlopen dat ik niet meer weet hoe te reageren, en dan gebeurt er ineens toch iets onverwachts waardoor je blij bent dat ze het heeft laten doorgaan.

Op een gegeven moment was ik mijn stem kwijt en sla ik op mijn borst. Dat verwerkt Mijke er direct in. Als Elsie zich helemaal laat gaan denk ik ook: wow, wat goed dat je dat durft. Dat je zo in je durft te laten kijken. Monic was nieuw in deze samenwerking, maar ik heb natuurlijk al heel veel met haar gespeeld, zoals in PENOZA. Elke keer weer bijzonder met haar, ook nu weer. We moesten zo diep gaan, ons zo kwetsbaar en kaal opstellen. Zij durft dat.

Ik werk nu al twintig jaar met Mijke en vond haar altijd al een durfal, maar nu helemaal. Ze vertrouwt blind op het proces en dat we er met elkaar uit komen. Ze heeft een goed team van mensen die elkaar volledig vertrouwen in de vorm. Cameraman Ton Peters volgt je overal. Met Dorith Vinken schaaft Mijke in de montage eindeloos door tot het klopt. Maar ook wat sound editor Marc Glynne met het geluid doet, daar kan ik enorm van genieten. Er is een scène waarin ik wegliep uit het buurtcentrum waar Doris werkt. Dat geluid van al die deuren die open en dicht klappen, dat was er helemaal niet, dat is toegevoegd. Het zal de meeste kijkers niet opvallen maar het maakt Thomas' interne wereld zo goed duidelijk.

Vaak moest er ook veel geluid worden weggehaald, want in dat ouderlijk huis kraakten de vloeren de hele tijd. De geluidsman werd echt gek, en zei dan: 'Dit kan niet!' Mijke doet het dan zo dat wij acteurs de mogelijkheid krijgen om gewoon te praten wanneer wij willen praten en niet moeten stoppen als het weer kraakt. Anders hadden we niks kunnen doen. Daar zijn ze blijkbaar uitgekomen, dat vind ik dan echt de grote kunst. Dan is ons werk nog het minst ingewikkeld, want wij worden heel erg vrij gelaten.

Bij film en tv komt het niet zo vaak voor dat je zo betrokken kunt zijn, dat het gaat over wie wij zijn als mensen. Dat is een unieke basis om vanuit te werken. Het komt heel dicht bij wat ik als ideaal ervaar, dat er in je werk ook sprake is van vriendschap. We zijn allemaal goed bevriend met elkaar, dat geeft een uniek verbond. Het goede aan werken met acteurs die je vertrouwt is dat je echt contact maakt tijdens het spelen. Zij accepteren niet dat je het faket. Het spelen is fake, de emoties niet. Je wilt zelf geloven dat het echt is. Als kinderen die vaders en moeders spelen, dat is wat er in zo'n ideale situatie kan gebeuren.

Toen ik er aan begon dacht ik nog: 'Wil ik dit wel?' Normaal als je filmt doe je scène 1 en scène 4 en kan je tussendoor even rusten, maar dat was er hier niet bij. Zeker die eerste dagen zat ik in alle scènes. Maar als je dan de film ziet, weet je: ja, dit is wat ik wil. Ik heb het er voor over om zo het diepe in te gaan, de zwarte kant binnen mezelf op te zoeken. Zwaar, maar ook kicken. Want wanneer kan je zoiets uitproberen met de mensen die je vertrouwt? Ik ben echt trots op wat het heeft opgeleverd.

BIOGRAFIE MONIC HENDRICKX

Monic Hendrickx (1966) verscheen voor de eerste keer op TV in 1994 in Kats & Co, een politieserie. In 1998 maakte ze haar debuut als hoofdrolspeelster op het witte doek in DE POOLSE BRUID, de Nederlandse inzending voor de Oscars dat jaar. In 2001 had ze de hoofdrol in NYNKE en ZUS & ZO, films die tevens werd ingezonden voor de Oscars, waarbij ZUS & ZO daadwerkelijk werd genomineerd. Dankzij deze rollen verwierf ze grote bekendheid, maar zeker dankzij haar vertolking van Carmen in de populaire Tv-serie PENOZA (2010-2017) is Hendrickx een bekend Nederlands actrice. In 2007 speelde Hendrickx in Australische film UNFINISHED SKY, waarvoor ze de Australische Inside Film Award mocht ontvangen. Op het Nederlands Filmfestival heeft ze vier keer een Gouden Kalf mogen ontvangen, waarbij de vierde in 2013 voor 'Beste actrice in een dramaserie'. Meer recentelijk presenteerde ze Tv-programma DE KROONGETUIGE (2017) en speelde ze onder andere in KLEINE IJSTIJD (2017). Haar aankomende projecten zijn de Engelstalige film OUTSIDE en de thrillerserie GRENSLANDERS.

GOD ONLY KNOWS

INTERVIEW MONIC HENDRICKX (HANNAH)

Hannah is op haar best als ze aan het fotograferen is, dan maakt ze contact. Op die momenten hou ik het meest van haar. Dit is haar manier van overleven. Mensen doen wat ze kunnen en zij kan goed foto's maken. Dat weet ze. Als ze Thomas moet fotograferen lukt dat even niet: dat is eng, daar valt iets te verliezen. De foto's die gebruikt worden zijn van Anoeke Steketee, zij heeft ook de foto's van die meisjes gemaakt. Ik heb toen goed gekeken hoe zij dat deed. Ik heb vooral op haar manier van praten gelet. Ik maak het zelf vaak mee dat ik voor een fotograaf sta en me echt niet kan ontspannen. Fotograferen is echt iets anders dan filmen, waar je niet bezig bent met esthetiek. Het is voor mij veel moeilijker om onbevangen te zijn voor een fotoshoot dan voor een filmopname.

Dat passief agressieve wat je bij Doris voelt, zit ook bij Hannah. In die stiltes zit veel commentaar en oordeel, terwijl ik denk dat het juist ook een niet-weten is. Hannah kan op Thomas gewoon geen antwoord geven. Je voelt dat ze een bepaalde situatie anticipeert, heel vooringenomen. Er zijn sowieso weinig mensen die echt goed kunnen luisteren. Uiteindelijk lukt dat haar wel, dus er zit zeker ontwikkeling in de rol.

Dat de Paasgedachte erin verwerkt zit, is hartstikke mooi. Ik ben zelf katholiek gedoopt maar heb me op mijn achttiende laten uitschrijven omdat de kerk rare dingen over homo's zei en condooms geen goed idee vond. Ik merk dat ik bijna antireligieus ben geworden omdat alle religies zoveel mensen uitsluiten met hun ge- en verboden. Maar ik ken wel de nostalgie, van dat meerstemmig zingen kan ik zo ontroerd raken. Dat is iets ouds, dat zit in je genen. Ik heb er nooit mee hoeven vechten, ben ook nooit opgevoed met de hel. Mijke heeft wel duidelijk een groter gevecht moeten leveren met het afschudden van het geloof. Dat schuldgevoel zit sterk in de film. Schuld en boete. Het is iets waar je zo weinig mee kan, het is zo'n vernietigende emotie.

Zeker in het geval van Hannah. Ik vind het mooi dat het niet letterlijk benoemd wordt in de film, maar wel aanwezig is.

Ik vind het ook mooi dat uit de brieven blijkt dat de drie vroeger heel veel samen hadden. Pas later is het ergens misgegaan. Het afscheid van vader en moeder, of Thomas' toestand wellicht; dat zijn van die ijkpunten waarop familieruzies ontstaan. Wat ik nooit zo goed begrijp, want mijn familie is vrij harmonieus. Wij zijn juist hechter geworden na de dood van mijn vader. Deze familie is juist uit elkaar gevallen. Het is mooi hoe zo'n film gesprekken over je eigen familiesituatie oproept. Iedereen kent die verhoudingen wanneer er iemand hulp nodig heeft, zelfs al heb je geen broers of zussen. Hannah is nogal radicaal. Zelf zou ik meer tussen beide zussen in zitten.

Wat ik leuk vond om te zien is dat alle drie de personages bij vlagen onuitstaanbaar zijn, maar ook om op te vreten zo ontroerend. Je slingert heen en weer tussen die mensen, dat heeft Mijke heel knap gedaan. Toen ik de film zag moest ik ook heel erg lachen om die familiemechanismen, vaak een lach van 'oh nee!' En gelukkig maar, zo wordt het nooit topzwaar.

TOPKAPI FILMS

Topkapi Films is het in Amsterdam gevestigde productiebedrijf van Frans van Gestel, Arnold Heslenfeld en Laurette Schillings. Met ruim twintig jaar ervaring in het (co)produceren, maakt Topkapi Films arthouse-, crossover- en publieksfilms, en drama- en documentaireseries. Idse Grotenhuis is verantwoordelijk voor Topkapi Series en Robert Oey leidt Topkapi Nonfiction.

Het zwaartepunt ligt voor Topkapi bij een zorgvuldige ontwikkeling en het streven naar een langdurige en intensieve samenwerking met schrijvers en regisseurs.

Succesvolle titels ge(co)produceerd door Topkapi Films zijn o.a.: GIRL, LAYLA M., PUBLIEKE WERKEN, ALLES IS LIEFDE, LAND AND SHADE, ZUIDAS, BELGICA, THE COMMUNE, ALL OF A SUDDEN, OUT OF LOVE en THE BROKEN CIRCLE BREAKDOWN.

www.topkapifilms.nl

GOD ONLY KNOWS

CONTACT

DISTRIBUTEUR

Cinemien

‘Chateau Amsterdam’

Gedempt Hamerkanaal 139

1021 KP Amsterdam

Nederland

+31 (0)20 577 6012

www.cinemien.nl

MARKETING

Vivian Zandkuijl

vivian@cinemien.nl

+31 (0) 6 835 65 143

PUBLICITEIT

Manon de Weerd

manon@cinemien.nl

+31 (0) 6 817 90 714

PRODUCENT

Topkapi Films

Kloveniersburgwal 131-D

1011 KD Amsterdam

Nederland

info@topkapifilms.nl

+31 (0) 20 303 2494

www.topkapifilms.nl